

Cơn gió mùa Xuân

Tác Giả: Dáng Tháy

Thứ Hai, 17 Tháng 1 Năm 2011 15:49

Nháng lán đá càng đám, gió càng đác trác ra ngoài. Và thá là hát cám lánh !

“Anh muán cùng em đáo chái / trong khu ván mùa xuân giao cám tuyát vái / nhá mát trái trái
láa sác màu nguyên khôi / sau dãy núi xanh máng má huyán bí / nhá hái thá em / cho anh
nháng tiáng thám mát ngát...” (thá Thái Tú Háp)

Mùa đông, trái Paris xám xát, máa rào rái rét mát, nháng cán gió tá pháng Bác thi thoáng lái
thác vá làm Lá run láy báy. Cô cá gáng tá đáng viên mình sáp đán nhà rái bám chát gát xuáng
nán váa há trán trát. Cháa bao giá Lá tháy nhá Viát Nam nhá lúc này.

Đá đán nái, Lá vui máng lên cáu thang cháy gáp đán phòng mình. Cô lác túi áo khoác tìm chìa
khóa và sáng sát nhán ra nó đã bián mát rái. Lá tháy cuác đái thát tái tá, cô ngái bách xuáng
sàn nhà rái ôm mát khóc nhá điên.

“Này! Có chuyán gì à? - Mát giáng nói vang lên - Cô có án không ? »

Lá ngán mát nhìn lên, mát anh chàng da tráng cao lán đán phái hán mát mét chín có bá râu
quai nón đang ái ngái nhìn cô. Lá không biát anh ta, chác là hàng xóm chung táng láu nháng á
đây không ai chào hái nhau, không ai bát chuyán làm quen và càng không có chút quan tâm
nào.

- Tôi làm mát chìa khóa rái - Lá nác ná - Giá này làm sao gái đác thá sáa khóa?

- Thôi vào phòng tôi nghá tám đi, náu cô không ngái ! - ngái i hàng xóm rát rá đá nghá - Tôi tên
Jean Marc.

Cô o gió mùa Xuân

Tác Giả: Dáng Tháy

Thứ Hai, 17 Tháng 1 Năm 2011 15:49

- Cô mán anh, tôi mát muán chát rái đây ! - Lá vui máng đáng dáy theo ngái iá vào phòng riêng.

Cô nhanh chóng cái bá chiác áo khoác át sáng rái lúng túng không biát phái thay đá gì. Lúc này cô chá muán lán ra giáng rái thì mác ká sá đái ra sao thì ra nên khi ngái hàng xóm đáa bá pijama cáa anh ta ra, cô không ngán ngái vào phòng tám thay vào rái trá ra cái méo xát vì biát đá quá khá dài lát phát.

Có iá nhìn Lá tái mét muán xáu đán nái nên Jean Marc báo cô lên giáng anh ta nám. Không quan tâm đán chá nhà sáng á đáu và bán thân mình có an toàn không khi dám lên giáng ngái iá, Lá ngoan ngoãn chui vào chán rái nhám nghián mát iái. Trong cán mê đáy mát mái cô tháy mình đang vá Sài Gòn, náng vàng rác rá nháng sao ván rét run nhá trái mùa đông Paris.

« Cô gái ! Cô gái ! - Giáng Jean Marc vang lên – Cô ngái dáy uáng chút sáa nóng cho iám. Có iá cô bá cám iánh rái ! »

Lá tánh dáy, cô tháy quá thát mình đã ám và ngái iá đàn ông có râu quai nón cùng ánh mát dáu dàng ián lo âu ngái nhìn cô vái ly sáa bác khói trên tay. Sau khi uáng cán ly sáa và nuát nháng viên thuác anh ta đáa, Lá ván tháy iánh run không cách nào kám đác hai hàm răng va vào nhau iáp cáp. Jean Marc iái cho cô uáng ráu mánh hy váng cá thá sá nóng đán lên.

- Cô bánh náng quá rái, tôi gái bác sĩ nhá !

- Thôi thôi, tôi không sao ! - Lá đã tháy tánh ngái iá hán, cô ngái chi phí cho bác sĩ đán tán nhà sáng ná hát cá tháng iáng làm thêm vát vá cáa mình

– Lúc này náu có ai biát « cô o gió » tôi sá hát án iánh.

Câu chuyện mùa Xuân

Tên: Giọng Thuyết

Tháng: Hai, 17 Tháng 1 Năm: 2011 15:49

- Cái gì ?

Là bạn Jean Marc lúc trong túi lấy chai đựng gió Kim nhấc rồi lấy cán muỗng miết vào da lưng, cho đến khi nào thấy nhúng lặn xuống thì cô sẽ cảm nhận lên.

Là thấy đau sau một giờ ngồi dài một mình. Cô nhìn đồng hồ rồi hít thở nhẹ nhàng nhìn ra mình đã ngồi trên một chiếc ghế ngồi. Chắc nhà chức đã đi làm.

Là thấy đồng hồ kêu, pha trà rồi một lúc tìm một chiếc ghế vào bánh mì để trên bàn. Cô nghĩ hẳn Jean Marc đã đi mua bánh mì nóng vào sáng nay.

Căn bệnh như những sự cố và ngăn nắp cho thấy chắc nhà là người nghiêm túc và giỏi. Là giỏi mới có thể nhìn khắp căn hộ nhân công của mình. Anh ta có một dàn máy vi tính hiện đại và dĩ nhiên các thiết bị chuyên nghiệp. Căn phòng được bài trí hài hòa, đẹp giản nhưng cũng có một chút ngán ngẫm khi nghĩ đến căn phòng của mình thật bừa bộn, một chút và nhìn vào làm sao.

Chuông điện thoại vang lên làm cô giật mình. Cô không dám bắt điện thoại và vì thế chuông cứ đổ tiếng rồi tắt và cứ thế lặp đi lặp lại tiếng reo đến những ba lần. Khi chuông điện thoại không làm nên kinh ngạc, cô leo lên giường tiếp tục nghe thì cửa phòng đột ngột mở ra và Jean Marc lao vào nắm tay cô giật mình kinh hãi hét toáng lên.

- Tôi đây ! Cô không sao chứ ? Sao cô không bắt điện thoại ? Tôi lo cho cô quá nên gọi và xem cô thế nào rồi !

- Anh lo cho tôi sao ? – Là đang ngủ – Sao anh tắt vì tôi quá!

- Bắt cái gì vào hoàn cảnh tôi cũng thế thôi – Jean Marc cười rồi gỡ đầu.

- Không  u! M t năm nay ở Paris, t i ch ng  c ai quan tâm c ! - L  th t th t - N u bi t c  hàng xóm t t b ng nh  v y t i   làm quen lâu rồi. Anh là ng i t  nh t Paris! T i c  m n anh nhi u l m !

Jean Marc c i hi n lạnh, m t anh ta h ng lên vì th n. L  không   ý  n và   k p   ngh  tiếp

« Anh cho t i   l i  n chi u nh  ! Gi  này mà ra  ng tìm th  s a khóa ch c t i l i   m m t !
»

Sau này c  hai g i  a s  ki n « m t chìa khóa » c a L  là « tr  b p » c a c    tiếp c n  i ph ng. Th t ra chìa khóa không m t mà l t vào l p v i l t bên trong vì áo khoác c a c  quá cũ k . Khi ra v  L  m i phát hiện ra chìa khóa kêu leng keng và nh n ra t i h m tr c do quá m t bình t nh c    không ch u tìm cho k .

T  h m  , L  th ng xuyên  n  p phòng mình ngăn n p và bài trí s ng  ng h n. C  cũng chịu khó  i ch  n u nh ng món Việt Nam r i m i Jean Marc cùng sang th ng th c. Anh rất thích món ăn Việt Nam và b o c   y cho nếu. Hai ng i th ng r  nhau vào qu n m i ba   ch  Tàu r i cùng bày ra n u n ng r t x m t . L  th y mình kh e h n, xinh ra và r t yêu  i. C  cũng muốn “yêu ng i » nh ng  ng nh  ng i c n h i e  .

Jean Marc ba m i ba tuổi, là k  s  vi t nh, ng i v ng Bretagne lên Paris làm việc. D  c  b  râu quai nón nh ng anh trông hi n lạnh, r t r  và hay che giấu cảm xúc. Jean Marc r t g n b  v i gia  nh nên cu i tuần hay quay v  Bretagne thăm cha m . Nh ng ngày   L  th y dài lê th  và r t gh t c m gi c c   n. Chi u ch  nh t nào anh quay lại Paris c  cũng vui m ng làm m t buổi ti c nh  r i hai ng i cùng đi  o công viên g n nh . C  l n c  r t r    ngh  cùng v  Bretagne v i Jean Marc b i c  ch a  c  n v ng này nh ng anh ng n ng i t  ch i.

Anh n i do khá l n tuổi nên m i ng i trong gia  nh rất quan tâm  n việc c  b n g i và l p gia  nh của mình. N u  n L  v  m i ng i c  th  s  hi u l m. C  bu n r u nh n ra c  th  s ng  c thân là con ông anh ch n l a nh  ph n l n gi i tr  ngày nay ở Pháp, cũng c  th  L  ch a ph i là m t n a của anh. C  quyết  nh h c h t b ng th c sĩ s  v  Việt Nam, c  không c n s c leo  n ti n sĩ làm gì. Nh  th , ch  c n sáu tháng n a c  s  r i Paris, n i c  luôn chán ghét d  nhi u ng i ao  c  c m t l n  n « kinh thành  ng s ng ».

C o giáo mùa Xuân

Tác Giả: D ng Th y

Thứ Hai, 17 Tháng 1 Năm 2011 15:49

Khi L  thông báo v i Jean Marc c  đã b  ý đ nh học lên Ti n sĩ và s  s m v  Việt Nam khi kết thúc khóa Cao học, anh c  v  bu n. L  cay đ ng nghĩ anh cũng ch  xem c  là m t ng i b n giữa ch n Paris  nh l ng tình ng i n y. Đ i  n c  b t g p anh nhìn tr m mình v i  nh m t yêu th ng và ch  c  th . L  th ng t  c i ch  gi u mình tr c kia c  nghĩ Tây r t b o đ n trong quan hệ yêu đ ng, h  s  lao vào nhau ngay trong những phút đ u m i quen r i c ng nhau s ng th . Th  nh ng Jean Marc  i là ng i r t nghiêm túc dù bi t r ng c  đang trông ch .

Đ i khi th o lu n v  v n đ  s ng th  tr c h n nh n Jean Marc cho biết gia đình anh theo đ o Công giáo, b n thân anh cũng rất ngoan đ o và tin vào s  b n v ng c a h n nh n nên không thích nh ng cu c phi u  u tình cảm nh  ph n đ ng gi i tr  ph ng Tây ngày nay. Sau m i buổi t i c ng  n chung, h  h n má chào nhau, chúc « ngủ ngon » rồi ai v  phòng này.

Ngày v  Việt Nam c a L  đã r t g n, c  chuẩn b  th  t c, mua vé máy bay, s p x p hành lý. Paris đã vào hè, nh ng ngày đ ng rét m t t o m i quen Jean Marc đã l i xa. N ng r c r  làm c y c  và hoa lá đ a n  nh ng th  t  k , L  không th y yêu mùa hè. C   c g i đ c s ng trong c nh giá bu t mùa đ ng đ  đ c m t  n n a c m  nh n m trên chi c gi ng  m c ng c a Jean Marc. C  nh  th y  i c nh anh r t r  c o giáo trong mùi đ u b c hà th m đ  ch u.

Buổi  n t i cu i cùng của hai ng i, khi L  thú nh n đ u n y Jean Marc nhìn c  th t   :

- Cho đ n bay gi  t i v n r t th c m c. Em c  th  giải thích r  h n v  ph ng pháp làm  m ng i c a em không ?

- « C o giáo » đ  h  ? - L  c i – Đ  là cách c  truy n của ng i Việt Nam. Khi c m  nh ng i ta cho r ng gi  đã vào trong ng i n n phải tìm cách tr c xuất giáo ra. Dùng m t đ  v t kim loại mi t vào  ng c ng v i đ u gi  s  làm nóng ng i  n. Nh ng  n đ  càng đ m, giáo càng đ c tr c ra ngo i. Và th  là h t c m  nh !

- Th t sao ? – Jean Marc nhìn L  ng ng  ng.

- Th t ra em cũng không tin giáo n m trong ng i nh ng đ  là cách em đ c m  làm t  khi còn r t nh  m i khi  n  nh.

Cô o gió mùa Xuân

Tác Giả: Dáng Tháy

Thứ Hai, 17 Tháng 1 Năm 2011 15:49

- Lúc đó tôi tháy em rên lên, tôi sá em đau nháng em lái có vá rát thích thú.

- Thì càng đau càng tháy ám ngái và cũng là mát cách massage cá báp vái dáu bác hà.

- Thát sao ? – Jean Marc lái nhìn Lángángàng.

Lá cái nác vá vì vá mát ká lá cáa anh. Đúng là trò « cô o gió » rát quái đá vái dân pháng tây. Jean Marc đát ngát nám tay Lá, mát anh đá háng lên rát xáu há.

- Váy mà tá báy lâu nay tôi cá nghĩ em bá cháng « báo dám » - Jean Marc không dám nhìn Lá thú nhán

- Cái gì ?

- « Báo dám », tác là thích tình dác báo lác. Có ngái nhá váy đó, càng bá đau, bá cháy máu thì càng có khoái cám. Há bá cho là bánh hoán và có lái sáng đáng lên án. Tôi tháy em bát tôi làm cho em bá tráy láng, em cá báo « Mánh lên ! Mánh lên ! ». Láng đáy vát đá mà còn xát dáu nóng vào. Càng đau thì em càng rên lên nhá sung sáng lám. Sau đó tháa mán rái thì ngá say nhá chát !

- Cái gì ? - Lá quá bát ngá - Anh...anh...

- Tôi xin lái – Jean Marc rát khá sá - Tôi hiáu lám...

Cuái cùng Lá cái phá lên và nói chúng ta hãy nhìn chuyán này theo nghĩa tích các. Jean Marc có đáp hiáu thá nào là « cô o gió » cáa phong tác Viát Nam còn cô biát ráng trên đái này có

Câu chuyện mùa Xuân

Tên: Giọng Thuyết

Thị trấn Hai, 17 Tháng 1 Năm 2011 15:49

Ngồi thích khuyên học ở ngoài trời trong tình hình này. Nhưng với cả hai đứa ở cùng một chỗ. Tuy nhiên Lê càng cố gắng Jean Marc càng tỏ vẻ đau khổ. Anh tỏ trách mình thì nói chuyện, nói quá rồi rồi nghỉ mà không chịu học. Lê xua tay đẩy Jean Marc ra khỏi phòng

“Thôi đừng nghĩ ngợi nữa ! Anh về ngủ sớm đi! Sáng mai chờ em ra chờ rồi chờ u thì em ra sân bay!”

Hai người đi vào quán mua ba chiếc bánh mì. Lê mua số tiền thì nói nguyên liệu để Jean Marc nấu món Việt Nam. Anh không ngăn nói những buổi nấu nướng cô đi rồi anh cũng không học nấu nướng gì nữa. Lê cười « Thì anh cũng phải ăn để sống chứ ! ».

Anh chép miệng « Tôi sẽ trở lại với bánh mì và thịt nguội như trước kia. Càng nấu món Việt tôi càng nhớ em thêm ! ».

Lê cười nói « Đừng nói nữa ông ơi ! Thôi anh cứ ngủ đi, rồi lên mạng « chat » và qua webcam em sẽ thấy món anh làm, chúng ta sẽ cùng ăn qua mạng. Chắc có đi đâu không nghe được mùi nước mắm thôi ! Không vì tính nhàn anh phải chờ đợi rồi đi truy tìm mùi hương qua mạng mà đi đâu ! ».

Lê càng đùa Jean Marc càng thẫn thờ. Buổi tối trước khi chào nhau lên cuộc gọi sân bay, Jean Marc òa khóc như trẻ con hỏi « Nói chuyện với em ! Em bỏ tôi đi thật sau ? »

Lê không khóc, cô thấy vui vì anh còn nhớ có lần cô gọi thích ý nghĩa tên cô là « nước mắm » nhưng cô chỉ thích cười, không hiểu sao lần đầu tiên gặp anh cô lại đang khóc nước mắt, như thể mình được anh cho vào nhà và rồi đó quen nhau.

Lê đã về với Sài Gòn, với nắng và sức nóng. Cô và Jean Marc chỉ như những người « chat » với nhau do múi giờ hai vùng Âu-Á quá chênh lệch, vì thế vì « ăn chung » qua mạng chỉ là bao giờ được gặp nhau.

C o giáo m u Xuân

T c Gi #7843;: D ng Th y

Th #7913; Hai, 17 Th #225;ng 1 N #259;m 2011 15:49

C c n Jean Marc b o tin anh b c m l nh r t n ng. L c n y L  m i nh n ra ở Paris  c i m u  ng m  S i G n v n lu n l  n ng. Nh ng ngày c n T t tr i v n n ng n n c  không th  hình dung «  ng 0   ! » nh  Jean Marc b o tin.

Th  r i  t ng t L  nh n  c  i n th i, Jean Marc b o h y ra phi tr ng r c anh, anh t  Paris bay sang S i G n ch   c c o gi . L  c i n c n  trong  i n th i « S i G n  ng chuẩn b   n Xuân, sang  y t   ng anh h t b nh m  ch ng c n em c o gi   u ! »

L c Jean Marc xuất hiện,  m gh  l y L  v    b  r u quai n n c a m nh c  vào m  c , c  bi t r ng t   y không m t hi u l m v n h a n o c  th  chia cách hai ng i.